

งานศิลปะเปลี่ยนกับทัศนคติสังคมไทย*

NUDE ART IN THAILAND

ศรินภา เกษมวัฒนา*, สาทิต ทิมวัฒนบรรเทิง, จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า

Sirinapha Kasemwatana*, Sathit Timwattananabantheng, Chakrapong Lakfah

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: i_am_4to@hotmail.com

บทคัดย่อ

ประเด็นงานศิลปะเปลี่ยนกับทัศนคติสังคมไทยได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในแง่ของความเป็นศิลปะและอนาจาร ทำให้การแสดงออกในการสร้างสรรค์ของงานลักษณะนี้ไม่เป็นที่เปิดกว้างและแพร่หลายเท่าที่ควร เรื่อง งานศิลปะเปลี่ยนกับทัศนคติสังคมไทย มีวัตถุประสงค์ของงานวิจัย คือ เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ส่งผลในการเปลี่ยนแปลงต่อทัศนคติทางสังคมที่มีต่องานศิลปะเปลี่ยนในประเทศไทย งานวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นองค์รวมของการเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงสมัยผ่านผลงานศิลปะ โดยมุ่งเน้นศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีสุนทรียศาสตร์และใช้ข้อมูลสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ศึกษาที่มาของแนวความคิดและการแสดงออกที่สื่อความหมายต่อสังคม เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่เหมาะสมกับแนวคิดและวัตถุประสงค์ของการศึกษา ผู้วิจัยจึงเลือกผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ (key informants) ดังนั้นกลุ่มเป้าหมายที่จะมาเป็นตัวอย่างในการให้ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย โดยประชากรที่ใช้เป็นศิลปินทางด้านศิลปกรรมและสร้างสรรค์ผลงานศิลปะภาพเปลี่ยนในช่วงปี พ.ศ.2475-2560 เป็นการใช่วิธีการเลือกกลุ่มอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 6 คน (เฟื้อ หริพิทักษ์ ,อารี สุทธิพันธุ์ , ชลูด นิ่มเสมอ ,จักรพันธ์ โปษยกฤต ,สมภพ บุตรราช และวสันต์ สิทธิเขตต์) จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์กระบวนการขั้นตอนและสรุป ผลที่ได้ทำให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของศิลปะเปลี่ยนในด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อทัศนคติสังคมไทย ตลอดจนเป็นแหล่งข้อมูลแลกเปลี่ยนทางความคิดที่เปิดกว้างมากขึ้นสำหรับนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนผู้ที่สนใจศึกษาในเรื่องงานศิลปะภาพเปลี่ยน

คำสำคัญ: ศิลปะเปลี่ยน, ทัศนคติสังคม, ปัจจัย

Abstract

The research you have described aims to analyze the social and cultural factors that have influenced the perception of nude art in Thailand. By adopting a qualitative approach, the study seeks to gain a holistic understanding of the changes in societal attitudes towards this art form. The research focuses on examining artworks from different time periods and conducting in-depth interviews with key informants (Fue Haripitak, Aree Sutthiphan, Chalood Nimsamer, Chakrabhand Posayakrit, Sompop Buttach and Wasan Sitthiket). These informants are purposefully selected to provide insights that align with the research objectives. The collected data will undergo a thorough analysis, employing established processes, procedures, and criteria.

* Received 5 July 2023; Revised 22 July 2023; Accepted 25 July 2023

The aim is to draw meaningful conclusions regarding the social and cultural factors that have shaped the perception of nude art in Thai society. The research findings are expected to serve as a valuable resource for students and individuals interested in studying and understanding nude art, facilitating a more open and informed dialogue on the topic. The changes in societal perception towards nude art, the research contributes to a deeper understanding of the cultural dynamics at play. It aims to address misconceptions and promote a more nuanced view of this art form, highlighting its aesthetic and artistic value. The research results can potentially foster a more accepting and open-minded society, encouraging the exploration and appreciation of nude art within the Thai cultural context. This qualitative research investigates the social and cultural factors that have influenced the perception of nude art in Thailand. Through the analysis of artworks and interviews with key informants, the research aims to provide a comprehensive understanding of the changes in societal attitudes towards this form of artistic expression. The findings have the potential to broaden perspectives, promote informed discussions, and contribute to a more accepting and inclusive artistic landscape in Thailand.

Keywords: Nude Art, Attitudes, Factors

บทนำ

“ศิลปะ..ความงามที่แท้จริงตามธรรมชาติ” เป็นสุนทรียศาสตร์รอบตัวที่มนุษย์พึงรับรู้และสัมผัสได้ แม้การตีค่าความงามจะแตกต่างกันไปตามปัจจัยและคุณสมบัติเฉพาะที่หลากหลายแตกต่าง แต่ความงามแห่งสรีระนั้นกลับเป็นความงามที่ยอมรับกันอย่างสากลและเปิดกว้างทางความคิด ศิลปะเปลือยจึงเป็นศิลปะอีกแนวหนึ่งที่แสดงถึงความงามของสรีระ กำเนิดขึ้นตั้งแต่สมัยโบราณส่วนมากศิลปินนิยมวาดภาพศิลปะเปลือยโดยถ่ายทอดผ่านลักษณะของเทพเจ้าในรูปแบบต่างๆ ต่อมาเริ่มมีการวาดจากแบบคนจริงเริ่มมีการแสดงออกทางอารมณ์และท่าทางในแบบที่หลากหลายมากขึ้น เริ่มมีความเป็นอีโรติก (Erotic) เข้ามาในงานโดยไม่จำเพาะเจาะจงวาดเพียงแต่ภาพเทพเจ้าเพียงอย่างเดียว หลังจากนั้นศิลปะเปลือยได้ถูกพัฒนาจนเป็นที่รู้จักมากขึ้นในวงกว้างขึ้น กระทั่งเริ่มมีการคิดค้นเทคนิควิธีการต่างๆ ที่ใช้กับงานศิลปะจนกลายเป็นความหลากหลายที่แปลกใหม่และน่าสนใจในช่วงนั้นเป็นอย่างมาก (Gold. E. J., 2007) ศิลปะเปลือย หรือ Nude เมื่อกล่าวขึ้นมาก็ทำให้ผู้ฟังจินตนาการไปได้ต่างๆ นานา ในความหมายของงานศิลปะแนวนี้ นั้น มีความหมายหลากหลายไม่ได้เป็นสิ่งลามกอนาจารตามที่หลายๆ คนเข้าใจ และ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. Fine Art Nude คือ ภาพเปลือยที่มีลักษณะของการสร้างสรรค์มีแนวความคิด แสดงออกมาอย่างมีศิลปะอาจมีการนำเทคนิควิธีการต่างๆ เข้ามาใช้ในผลงานนั้นๆ ด้วย

2. Erotic and Pornography Nude คือ ภาพเปลือยที่แสดงออกมาในลักษณะลามกมีความงามทางศิลปะที่มาจากแนวความคิดที่แตกต่าง แต่จะเน้นไปทางศิลปะที่มาจากแนวความคิดเพื่อสื่อทางอารมณ์ที่ปลดปล่อยไร้ขีดจำกัดโดยนัยทางศิลปะสอดแทรกอยู่อย่างแยบยล (Clark B., 2007)

ศิลปะเปลือยไม่เพียงแต่นำเสนอสรีระหรือความงามเพียงอย่างเดียวดังเช่นสมัยยุคแรกเริ่ม แต่มักสร้างเสน่ห์ในงานโดยมีการแฝงนัยยะหรือสัญลักษณ์สื่อแทนสิ่งที่จะพูด เช่น ดอกไม้ ใบไม้ ต้นไม้ และฟอร์มของวัตถุต่างๆ ยกตัวอย่างเช่นในผลงานของโนบุโยชิ อารากิ (Nobuyoshi Araki) มีการนำดอกไม้มาเป็นนัยยะแฝงเพื่อสื่อเรื่องเพศแสดงให้เห็นถึงความงามและแนวคิดของตัวศิลปิน เป็นต้น (Smith. M. E., 2006) ทำให้ศิลปะเปลือยในยุคหลังนี้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้นมีการแฝงนัยยะ เนื้อหา แนวความคิด รวมถึงเทคนิควิธีการสร้างสรรค์งานทำให้ตัวงานมีส่วนร่วมกับความคิดผู้เสพผลงานศิลปะมากยิ่งขึ้น กล่าวคือสามารถเล่นและสื่อสารกับความเฉลียวของคน

ถือเป็นการยกระดับศิลปะให้มีส่วนร่วมและมีประโยชน์ต่อการศึกษาของมนุษย์มากยิ่งขึ้น “เรามองอะไรไม่สำคัญเท่าเราเห็นอะไร เราเห็นอะไรไม่สำคัญเท่าเราคิดอะไร” (ตริณ มัชฌิมา, 2537) ปัจจุบันข้อมูลจากสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อโซเชียล ฯลฯ จะเห็นได้ว่าสังคมไทยยังไม่เปิดรับงานศิลปะเปลือยเท่าที่ควร กล่าวคือทัศนคติของคนส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในสภาวะ “ตื่นกลัว” อีกทั้งผู้ที่ไม่ได้คลุกคลีหรืออยู่ในวงการศิลปะมักจะมองงานศิลปะเปลือย(Nude)ว่าเป็นสิ่งลามกอนาจารมากกว่าจะมองเป็นงานศิลปะ แนนอนงานศิลปะเปลือยย่อมถูกจับตามองจากสังคมเป็นพิเศษ ทั้งถูกจำกัดพื้นที่ในการแสดงผลงาน แม้กระทั่งตัดทอนบดบังเนื้อหาบางส่วนก่อนที่จะเผยแพร่ ทั้งนี้ก็เพราะสังคมไทยยังปิดในเรื่องเหล่านี้อยู่อาจด้วยเหตุผลต่างๆในทางลบมีมากกว่าทางบวก คล้ายบอกเป็นนัยว่านั่นเป็นเรื่องที่ไม่ดีขัดต่อศีลธรรมอันดีงามของชาติ จนเกิดเป็นคำถามตามมาว่า สังคมไทยต้องการสร้างระบบศีลธรรมต่อเรื่องนี้อย่างไร? สิ่งเหล่านี้ถูกผิดหรือไม่? คนไทยมีวิธีคิดต่อร่างกายอย่างไร? คำถามเหล่านี้ต้องการคำอธิบายเพื่อทำความเข้าใจว่า การเปลือยร่างกายในสังคมมนุษย์ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ หากแต่มีอยู่ในสังคมมนุษย์เรามาแล้ว ตั้งแต่ครั้งมนุษย์ยังร่อนเร่หากินอยู่อาศัยตามแหล่งธรรมชาติ อีกทั้งสมัยที่สตรีไทยโบราณแทบทุกบ้านต่างเปลือยอกจวบจนยุคเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีหลักฐานปรากฏให้เห็นมากมายว่าเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นและมีมานานแล้ว (วนิดา ขำเขียว, 2543)

“ธรรมชาติเข้าใจการกระทำของโลก” หากลองเปรียบเทียบวิธีคิดของมนุษย์ในหลายวัฒนธรรมตั้งแต่สังคมชนเผ่าไปจนถึงสังคมเมือง จะเห็นและเข้าใจว่ามนุษย์ปฏิบัติต่อร่างกายของตนเองอย่างไรบ้าง ในหลายกรณีมีการเปลือยกายประกอบพิธีกรรมหรือวาระพิเศษมีลักษณะของความเชื่อความศักดิ์สิทธิ์ ตัวอย่างเช่น ในสังคมชนเผ่าในลุ่มน้ำอเมซอนการเปลือยกายของชายหญิงเป็นเรื่องปกติ ผู้หญิงอาจเปลือยท่อนบนและใช้ผ้าปกปิดอวัยวะเพศเล็กน้อย ทั้งชายและหญิงนิยมการเขียนลวดลายบนใบหน้า ลำตัว แขน และขา การเปลือยร่างกายจึงเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการสร้างสรรค์งานศิลปะบนเรือนร่าง เมื่อชาวเผ่าติดต่อกับโลกภายนอกการสวมเสื้อผ้าจึงเกิดขึ้นเป็นต้น (Mahder. P., 2008) ดังนั้นความรู้สึกร่างกายต่อการเปิดเผยเรือนร่างเป็นเรื่องทางวัฒนธรรม พบว่าสังคมตะวันตกจะมีแนวคิดเรื่องความอายเพราะข้อกำหนดทางศาสนา ในขณะที่เดียวกันก็มีผู้ลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกเพื่อการเปลือยร่างกาย เช่น ในช่วงทศวรรษที่ 60 กลุ่มคนรุ่นใหม่ออกมาจัดงานเปลือยกายและชุมนุมกัน อาจกล่าวได้ว่าการออกมาประณามการเปลือยกายเกิดขึ้นเฉพาะบางสังคมที่คิดว่า เรื่องการเปลือยกายเป็นสิ่งผิดศีลธรรม พัฒนาการของการเปลือยกายในสังคมตะวันตกอาจนำมาเปรียบเทียบกับสังคมไทยเพื่อที่จะทำให้เรากลับมาทบทวนว่าวิธีคิดต่อเรือนร่างในวัฒนธรรมไทยมีการเปลี่ยนแปลงมาอย่างไรบ้าง (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2551)

ประเทศไทยการเปลือยอกของผู้หญิงในช่วงร้อยปีเศษๆนั้นสามารถหาได้จากภาพถ่ายเก่าสมัยรัชกาลที่ 4-5 ภาพเขียนลายเส้นประกอบหนังสือของชาวยุโรปรวมทั้งจิตรกรรมฝาผนังตามวัดต่างๆที่หลงเหลืออยู่ ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องยืนยันว่าผู้หญิงไทยในอดีตนั้นไม่ว่าภูมิภาคไหน ภาษา หรือชนเผ่าชาติพันธุ์ใดทุกคนล้วนต้องเปลือยอก ทั้งนี้เพราะข้อจำกัดทางวัฒนธรรมมาเป็นตัวกำหนดสังคมในตอนนั้น กล่าวคือการเปลือยอกในสมัยนั้นถือเป็นเรื่องปกติธรรมดากระทำกันอย่างแพร่หลาย ทุกคนต่างเปิดหน้าอกกันทั่วจนกลายเป็นเรื่องปกติ สื่อให้เห็นว่าคนยุคโบราณย่อมไม่ได้มองหน้าอกว่าเป็นเครื่องเย้ายวนกามารมณ์ไม่ใช่เพียงแค่ผู้หญิงไทยเท่านั้นที่ปฏิบัติกันเช่นนี้ หากแต่ยังเป็นวิถีชีวิตของชาวพื้นเมืองทั่วเอเชีย แอฟริกา และอเมริกาได้อีกด้วย (วิทย์ พิณคันเงิน, 2547) ในยุคสมัยพระนางเจ้าวิจิตรวราชนิเทศแห่งอังกฤษเกิดเป็นชุดความคิดแบบใหม่ที่มีมองว่าอวัยวะส่วนที่เรียกว่า “ห้วงนม” นั้นน่ารังเกียจไม่ควรเปิดเผยในที่สาธารณะ และชุดความคิดที่ว่าสุภาพสตรีชั้นสูงต้องรู้จักกัณวลสงวนตัวรวมถึงหน้าอกของตัวเองด้วย จากนั้นการปกปิดหน้าอกจึงเริ่มแพร่หลายถึง ขึ้นออกกฎหมายให้ประชาชนทุกคนสวมเสื้อ หากใครไม่ปฏิบัติตามจะถือว่าเป็นพวกไม่ให้ความร่วมมือ ผิดกฎและตั้งใจแสดงถึงความลามกอนาจาร กระทั่งความคิดนี้เข้ามาสู่ประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 4 ยุคที่อังกฤษกำลังล่าอาณานิคมแถบเอเชีย ต่างพร้อมใจทำตาม

ประเพณีที่รับมาใหม่นี้โดยพร้อมเพรียง ค่า นิยมเรื่องการปกปิดของสตรีไทยค่อยๆ เคลื่อนตัวจากกรุงเทพฯสู่ชนบทจากราชสำนักสู่ชาวบ้าน ไม่นานชุดความคิดนี้ได้กลายเป็นวัฒนธรรมที่สืบทอดต่อกันมาจนนำไปสู่ค่านิยมที่ว่าเรื่องการเปลือยเป็นเรื่องต้องห้ามน่าอับอายและยังชัดเจนมากขึ้นเมื่อเข้าสู่ยุคของการมีตัวตนของภาพลักษณ์ ความเป็นกุลสตรีไทยและเรียบร้อยตามแบบฉบับที่ว่า “กุลสตรีไทยต้องรักษาวนสงวนตัว”

ปัญหาที่พบในปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับการเปลือยสู่งานศิลปะเปลือยในสังคมไทยถึงจะมีการเปิดรับแต่ก็แค่เฉพาะบางกลุ่มคนเท่านั้นยังไม่เป็นที่เปิดกว้างและยอมรับอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือสังคมยังยึดติดกับชุดความคิดเดิมๆ ที่ความโป๊ไม่เหมาะสมไม่ควรและเป็นเรื่องที่ผิดต่อศีลธรรมของสังคม ศิลปะเปลือยยังคงถูกตีกรอบด้วยข้อจำกัดในการเผยแพร่งานประเภทนี้อยู่ และคนในสังคมส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจความหมายและความแตกต่างระหว่างงานศิลปะกับงานอนาจารลามกทำให้ความคิดโดยรวมของสังคมมีแนวโน้มไปในเชิงลบเสียส่วนมาก ดังนั้นผลงานศิลปะเปลือยในบริบทของความเป็นศิลปะจะต้องนำเสนอคุณค่าทางความงามพร้อมกับคุณค่าทางความคิดอันมีนัยยะที่แฝงไปด้วยความหมายภายในภาพ อย่างไรก็ตามศิลปะภาพเปลือยในบริบทของสังคมไทยนั้นศิลปินผู้สร้างงานจะเป็นส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญและมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมในการนำเสนอผลงานศิลปะที่มีคุณค่า เพื่อยกระดับจิตใจของผู้ชมให้เกิดปัญญาในการค้นหาความงามของศิลปะภาพเปลือย ที่ไม่เพียงแต่การนำเอาเรือนร่างมนุษย์มาเป็นสื่อในการแสดงออกเท่านั้น แต่ยังแฝงไว้ด้วยความหมายและสาระที่เป็นประโยชน์เพื่อให้ผลงานศิลปะนั้นได้ทำหน้าที่เป็นศิลปะที่ดีเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาระดับจิตใจของผู้ชมให้สูงยิ่งขึ้นต่อไป ประเด็นศิลปะเปลือยในประเทศไทยได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมาอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในแง่ของความเป็นศิลปะและอนาจาร ในงานวิจัยนี้วัตถุประสงค์จึงต้องการนำเสนอการวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อสุนทรียภาพของศิลปะภาพเปลือยในประเทศไทย ให้เกิดความรู้ความเข้าใจและเห็นองค์รวมในการเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงสมัยผ่านผลงานศิลปะ (กมล ทองธรรมชาติ, 2524)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลในการเปลี่ยนแปลงต่อทัศนคติทางสังคมที่มีต่องานศิลปะเปลือยในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) วิเคราะห์ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ส่งผลในการเปลี่ยนแปลงต่อทัศนคติทางสังคมที่มีต่องานศิลปะเปลือยในประเทศไทยดังหัวข้อ “งานศิลปะเปลือยกับทัศนคติสังคมไทย” โดยกลุ่มเป้าหมายที่ให้ข้อมูลเป็นกลุ่มศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะเปลือย ใช้วิธีการเลือกกลุ่มอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 6 คน (เพื่อ หริพิทักษ์, อารี สุทธิพันธุ์, ชลุด นิยมเสมอ, จักรพันธ์ โพษยกุล, สมภาพ บุตรราช และวสันต์ สิทธิเขตต์) จากนั้นใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) และเก็บข้อมูลจากตัวศิลปินกลุ่มตัวอย่างข้างต้นและใช้คำถามจากเกณฑ์การวิเคราะห์ จากนั้นจึงนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์โดยผู้วิจัยได้จัดทำเครื่องมือใช้เป็นแบบสัมภาษณ์การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะภาพเปลือยเกี่ยวกับประเด็นแนวความคิดการแสดงออกที่สื่อความหมายต่อสังคม จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ รวมเก็บจึงรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ข้อมูลเอกสารและผลงานศิลปะเปลือยในประเทศไทย จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์สรุปผล

ผลการวิจัย

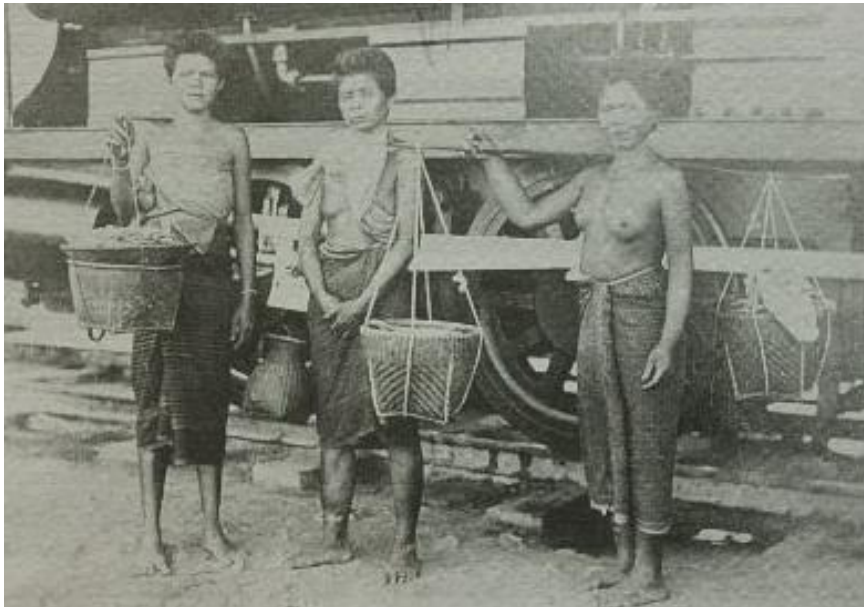
ร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งสวยงามธรรมชาติได้สร้างสรรค์มนุษย์ขึ้นพร้อมกับความมหัศจรรย์ไม่ว่าจะเป็นความคิด สติปัญญา รวมไปถึงสรีระของมนุษย์ที่มีความสมดุลและสวยงาม แต่ความสวยงามเหล่านั้นได้ถูกปกปิดด้วยเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตามสังคมนิยมและเพื่อจุดประสงค์หลายประการ เช่น เพื่อสร้างความอบอุ่นให้แก่

ร่างกาย เพื่อป้องกันฝุ่นหรือสารเคมีที่เป็นอันตรายต่าง ๆ เข้าสู่ร่างกาย หรือมาจากความเชื่อบางอย่างตามศาสนา และประเพณีนิยม เป็นต้น สิ่งที่อยู่เบื้องหลังเสื้อผ้าเหล่านั้นล้วนแต่คือความงามที่เป็นธรรมชาติอย่างแท้จริงและเป็นสิ่งอยู่กับมนุษย์ทุกคน แต่ด้วยเหตุผลของบริบททางสังคมจึงไม่อาจเปิดเผยความงามเหล่านั้นได้ และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสวมใส่เสื้อผ้าปกปิดไว้ตามจารีตประเพณีของสังคมนั้น ๆ ศิลปะเปลือยในประเทศไทยเริ่มปรากฏหลักฐานชัดเจนในช่วงสมัยรัชกาลที่ 4 จะเห็นได้จากภาพจิตรกรรมฝาผนังตามสถานที่ต่าง ๆ หลักฐานภาพถ่าย ตลอดจนการเปลือยอกที่กระทำกันอย่างแพร่หลายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของหญิงไทยสมัยนั้น กระทั่งเข้าสู่ยุคแห่งการปฏิรูป พ.ศ. 2475 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายแง่มุมไม่ว่าจะเป็นสภาพความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ตลอดจนการแสดงออกในการสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะเปลือยด้วยกล่าวได้ว่ายุคสมัยเปลี่ยนไปสิ่งที่เคยเป็นปกติกลับเป็นสิ่งที่ต้องห้ามและถูกมองเป็นเรื่องผิดศีลธรรม

ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองสังคมไทยได้รับผลกระทบจากเปลี่ยนแปลงมากพอสมควร กล่าวคือ ประชาชนเริ่มได้รับเสรีภาพและมีสิทธิต่าง ๆ ตลอดจนความเสมอภาคภายใต้รัฐธรรมนูญและได้รับสิทธิในการปกครองตนเองมากขึ้น ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงการปกครองใน พ.ศ. 2475 จึงได้นำไปสู่การปรับปรุงให้ราษฎรได้รับการศึกษาและสามารถใช้วิชาการความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพต่อไปได้อย่างมั่นคง ต่อมา พ.ศ. 2510 ส่งผลให้รัฐบาลมีบทบาทในการสนับสนุนและอุปถัมภ์ด้านศิลปกรรมแทนราชสำนัก เช่น ผลงานของ ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี, เพื่อ หริพิทักษ์, มีเซียม ยิบอินซอย, เขียน ยิ้มศิริ, จำรัส เกียรติ, อังคาร กัลยาณพงศ์, ชลูด นิ่มเสมอ, ประสงค์ บัหมนุช เป็นต้น และเริ่มมีการจัดแสดงศิลปวัตถุตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 เป็นต้นมาซึ่งในช่วงนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความคิดสร้างสรรค์ได้ปรากฏสถาบันทางศิลปะ และกลุ่มศิลปินมากมาย ศิลปินล้วนมีอิสระในเรื่องแนวความคิดและความเชื่อส่วนบุคคล มีรูปแบบ เทคนิควิธีการทางศิลปะที่มีความแตกต่างและหลากหลายยิ่งขึ้น ศิลปะส่งเสริมให้มนุษยชาติให้มีความเจริญงอกงามทั้งด้านความคิดและสติปัญญามากกว่าการกระตุ้นให้ไฟทางกามารมณ์ ศิลปะยิ่งนานไปยิ่งมีคุณค่ามากขึ้นเรื่อย ๆ แต่อนาจารยิ่งนานยิ่งเสื่อมค่าลง ศิลปะจึงเป็นผลงานของมนุษย์ที่แสดงออกให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์อันแฝงด้วยจิตวิญญาณและความรู้สึกที่ต่างออกไปจากสื่ออนาจารลามก หรืองานที่มุ่งเพื่อการ ค้ากล่าวคือมนุษย์สร้างศิลปะเพื่อตอบสนองมนุษย์เอง และในขณะเดียวกันศิลปะที่มนุษย์สร้างก็ขัดเกลาความเป็นมนุษย์ด้วยเช่นกัน งานศิลปะเปลือยนั้นนอกจากจะให้สุนทรียะกับผู้สร้างและผู้เสพผลงานแล้วยังถือเป็นการศึกษาเรื่องของทักษะแนวคิดและรูปแบบที่เหมาะสม ถ้ายทอดออกมาเป็นความงาม ความจริง และความดีงาม อันมีคุณค่าในตัวเอง (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2546)

ภาพที่ 1 ภาพถ่ายสตรีในราชสำนักลักษณะการแต่งกายแบบเปลือยอกสมัยรัชกาลที่ 4-5

ภาพที่ 2 ภาพถ่ายสตรีชาวไทยนิยมแต่งกายลักษณะแบบเปลือยอกสมัยรัชกาลที่ 4-5

สรุปประเด็นปัจจัยผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนะเกี่ยวกับภาพเปลี่ยนที่มีต่อสังคมไทย ทั้งในแง่การแสดงออกต่อสาธารณะและในแง่การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินดังนี้

เพื่อ หริพิทักษ์ หลังจากที่ได้เชี่ยวชาญในผลงานแนวอิมเพรสชันนิสต์แล้ว จุดผกผันของการเป็นแนวทางการสร้างงานคือ การมีอุดมการณ์เพื่อส่วนรวม ซึ่งการแสดงออกทางสังคมและวัฒนธรรมที่โดดเด่น คือ การเขียนลอกลายจิตรกรรมฝาผนังและการซ่อมโบสถ์ เช่น วัดราชบูรณะ วัดมหาธาตุ และวัดพุทไธสวรรย์ที่ จ.อยุธยา, วัดจามเทวี จ.ลำพูน, วัดพระธาตุลำปางหลวง จ.ลำปาง, วัดภูมินทร์ จ.น่าน และวัดพระสิงห์ จ.เชียงใหม่ ซึ่งงานในลักษณะนี้ในช่วงเวลานั้นในประเทศไทยยังไม่ได้ได้รับความนิยม จากการไปศึกษาที่ประเทศอินเดียอาจารย์จึงได้รับอิทธิพลในการลอกลายจิตรกรรมฝาผนังและงานซ่อมโบสถ์มาจากที่นั่น พร้อมทั้งยังนำวัฒนธรรมด้านนี้มาส่งต่อถ่ายทอดในรูปแบบวัฒนธรรมศิลปะไทย ซึ่งถือได้ว่าอาจารย์เป็นผู้บุกเบิกในการลอกลายฝาผนังและซ่อมโบสถ์เป็นคนแรกของประเทศไทย

อารี สุทธิพันธุ์ ผลงานที่แสดงออกในเชิงวัฒนธรรมที่โดดเด่นของอาจารย์ คือ ผลงานวาดวัดและรามเกียรติ์ โดยได้สร้างสรรค์ผลงานออกมาด้วยวิธีการธรรมชาติและคงเอกลักษณ์ส่วนตัวเอาไว้ในงานนั้น กล่าวคือในแนวความคิดของอาจารย์อารีการเขียนวัดหรือการเขียนศิลปะไทยอย่างรามเกียรติ์นั้น ไม่ได้มีแบบแผนในเชิงแสดงออกในรูปแบบตามทัศนคติเดิม ๆ กล่าวคือวัดไม่จำเป็นต้องเรียบริ้วหรือรามเกียรติ์ต้องมีรายละเอียดชัดเจนครบถ้วน แต่อาจารย์แสดงออกด้วยการนำสิ่งเหล่านี้มาปรับแต่งและปรับใช้ในเทคนิคเฉพาะของตนเอง โดยการใช้สีและเส้นที่เข้มแข็ง ฉ่ำไว และฉูดฉาด ถือเป็นการเปิดประสบการณ์แนวคิดในด้านการถ่ายทอดซึ่งทำให้วัดและรามเกียรติ์กลายเป็นทัศนคติใหม่หรือในองค์ความรู้ใหม่ผ่านผลงานศิลปะของสังคม

ชลูด นิ่มเสมอ ผลงานหยิบยกนำเสนอสังคมวัฒนธรรมวิถีชีวิตชนบท พื้นบ้าน สร้างสรรค์ผ่านผลงานด้วยความเรียบง่ายตรงไปตรงมา พร้อมแฝงนัยยะและให้คุณค่าในงานศิลปะโดยมุ่งเน้นคุณค่าในเชิงความดีความงามและความมีวิถีที่เรียบง่าย แนวงานของอาจารย์ถือว่าเป็นแนวงานที่มีความใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์ทั้งผลงานและตัวศิลปินเอง

จักรพันธ์ โปษยกฤต ศิลปินผู้ซึ่งคงไว้ด้วยเอกลักษณ์ในงานจิตรลະเอียดวรรณคดีไทยและศิลปะไทยแทบทุกทุกแขนง อาจารย์เป็นผู้ให้ความสำคัญกับการฝึกฝนขัดเกลามาก ให้แก่งคิดว่าคนเราไม่เก่งตลอดเวลา ต้องไปต่อ

อีก ต้องพัฒนา ยิ่งกว่านั้นการให้ความสำคัญกับการฝึกฝนฝีมือนี้ยังสะท้อนมาในปรัชญาการให้คะแนนของอาจารย์ จักรพันธุ์ขณะเป็นอาจารย์สอนวิชาวิจัยศิลปะไทยอยู่ที่คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยลูกศิษย์ที่จะได้ คะแนนสูงในวิชาเรียนของอาจารย์ นอกจากผู้ที่มีฝีมือเยี่ยมแล้ว กล่าวคือผู้ที่แม้ฝีมืออาจจะไม่ดีเท่าแต่ได้แสดงออก ด้วยความพยายามในการฝึกฝน สุดท้ายก็จะพัฒนาตนเองให้เป็นที่ยอมรับได้ในที่สุด เหล่านี้เป็นเสียงวิจารณ์รอบตัว จากสังคม จากครูบาอาจารย์ จากเพื่อนร่วมงาน และที่สำคัญ คือเสียงจากภายในของตัวเอง จนทุกวันนี้กลายเป็น สิ่งที่ขาดแคลนที่ว่าถูกตัดทิ้งหายไปคือไม่เห็นความสำคัญ หากมีแต่ฝีมือไม่มีความคิด ไม่มีปัญญาสร้างสรรค์ไม่ขยัน คำนึงอะไรใหม่ ๆ ให้เข้ากับสมัยการพัฒนาต่อยอดในตัวผลงานก็เป็นไปได้ยาก ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นในการถ่ายทอด ความคิด การสอน รวมถึงการสร้างสรรค์ผลงานของอาจารย์จึงมีที่มาที่ไปอย่าละเอียดยึดมีแบบแผนมีแหล่งที่มาที่มาก่อนที่จะถ่ายทอดสู่สังคม

สมภาพ บุตรราช ผลงานที่เป็นเอกลักษณ์ด้วยความละเอียดทุกขั้นตอนตั้งแต่แนวคิด ประวัติความเป็นมา รวมถึงรายละเอียดของผลงานที่อาจารย์ได้รังสรรค์สะท้อนออกมาเป็นอัตลักษณ์ยากที่จะมีใครเหมือน โดยเฉพาะ การทำงานที่เกี่ยวกับเรื่องการสื่อความหมายและใช้ศิลปะประเพณีไทย วัฒนธรรมไทยและพุทธศาสนาที่ผสมทำ ออกมา คือไม่ได้แค่เพื่อสื่อผลงานของตนเองอย่างเดียว อยากให้คนรู้และเข้าใจเรื่องราวของตัวเอง รู้รากเหง้าของ เรา ความเชื่อหรือวัฒนธรรมไทยที่มีพื้นฐานที่ดีด้วย ถ้าเราย้อนรู้จักตัวเอง เราจักจะมีความเข้าใจเรื่องแบบนี้ ขึ้น_เข้าใจรากเหง้าของตัวเอง เข้าใจรากเหง้าของวัฒนธรรมเรา แล้วก็นั่นก็จะย้อนไปถึงพุทธศาสนา ที่เขาสอนเรื่อง ที่เป็นพื้นฐานของวัฒนธรรมไทยเราเป็นมาอย่างไร มันก็ต่อเนื่องกันไป นี่เป็นความงามเป็นศิลปะที่มันละเอียดลึกซึ้ง

วสันต์ สิทธิเขตต์ ผลงานสะท้อนสังคม การเมือง การขับเคลื่อนทางสังคม ในการสร้างสรรค์ทำให้ศิลปะ เพื่อการเคลื่อนไหวทางการเมืองของอาจารย์วสันต์มีเอกลักษณ์เฉพาะ และมีความสำคัญอีกทั้งยังมีคุณค่าแก่ ประชาชนและวงการศิลปะในประเทศไทย ในบทบาทฐานะของศิลปินที่เข้าไปช่วยเหลือสังคมด้วยศิลปวัฒนธรรม ซึ่งการเข้าไปมีส่วนร่วมกับภาคประชาชนในพื้นที่ ชุมชนหรือการเคลื่อนไหวชุมนุมอย่างมีตรรกะ ได้ก่อเกิดการ ปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความรู้ทางศิลปวัฒนธรรม ระหว่างศิลปะประจำท้องถิ่นและศิลปะร่วมสมัย ตลอดจน ประชาชนได้เรียนรู้หรือซึมซับกลวิธีการสร้างสรรค์และ แบบอย่างทางศิลปะจากวสันต์ในทางอ้อม อีกทั้งวสันต์ เปรียบเสมือนเป็นสื่อกลางที่ช่วยทำให้ประชาชนเล็งเห็นความสำคัญและคุณค่าของศิลปะที่สามารถมีส่วนร่วมไป กับวิถีชีวิตตลอดจนเป็นส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อน

อภิปรายผล

สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องงานศิลปะเปลี่ยนกับทัศนะสังคมไทย ปัจจัยข้างต้นที่กล่าวมานั้นล้วนเชื่อมโยง กันยากที่จะแยกได้ ผลที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเริ่มที่ส่วนใดสุดท้ายก็มาบรรจบกันไม่ทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ผลองค์รวม ข้อสังเกตระหว่างงานศิลปะกับอนาจารย์นั้นมีความแตกต่างกันในสามประเด็นหลักโดยให้พิจารณา ดังนี้ ส่วนแรก เจตนาของผู้สร้างผลงานว่ามีเจตนาอะไรแฝงอยู่หรือไม่ เช่น การใช้ศิลปะเป็นสื่อกระตุ้นความสนใจแล้วแอบอ้างว่า เป็นศิลปะเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจหรือประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งของตนเอง ส่วนที่สองปฏิกิริยาของผู้ชมถ้าเป็น งานศิลปะผู้ชมจะสามารถดูได้อย่างเปิดเผยในทางกลับกันงานอนาจารย์ผู้ชมจะแอบดูอย่างเปิดเผย และสุดท้าย ฝีมือและความสามารถในการถ่ายทอดของศิลปินผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการ ระบายหรือถ่ายทอดความรู้สึกเหล่านี้แตกต่างกัน ทำให้คุณค่าของงานศิลปะแตกต่างกันด้วย โดยแนวการสร้าง สรรค์ผลงานศิลปะเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างมีอัตลักษณ์และความโดดเด่นเฉพาะตัวดังนี้

เพื่อ หริพิทักษ์ ถือเป็นผู้ใหญ่ของวงการศิลปะความเป็นเอกลักษณ์ส่วนตัวในแนวอิมเพรสชันนิสต์ ที่ชัดเจนของอาจารย์ เป็นอัตลักษณ์ในงานที่เห็นได้อย่างโดดเด่นคืองานผลงานจิตรกรรมชิ้น master piece ของ อาจารย์ในยุคแรกที่อาจารย์เขียนภาพมีการแผ่ขยายเส้นเฉพาะตัวไว้คือส่วนศีรษะและเท้าบางส่วนของแบบถูกใจ

ตัดออกบริเวณขอบเฟรม พื้นผิวเนื้อและเส้นผ่าของนางแบบมีลักษณะเป็นระนาบพื้นผิวที่แตก ซึ่งเป็นเทคนิคเด่นในการเขียนภาพแบบคิวบิสม์ (Cubism) ทั้งนี้แนวนงานของอาจารย์ได้อธิพลจากงานเขียนของปิกัสโซ่และบุคคลใกล้ชิดของอาจารย์คงหนีไม่พ้นศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาในงานศิลปะของท่านโดยตรง และอีกหนึ่งแรงบันดาลใจในงานหลาย ๆ ชิ้นคือคุณยายของอาจารย์เพื่อ หริพิทักษ์ ดังปรากฏในงานเขียนสีน้ำมันภาพคุณยายกับอัส

อารี สุทธิพันธุ์ ศิลปินผู้มีหัวใจความเป็นครูเป็นผู้ที่วางรากฐานทางการศึกษาวิชาศิลปะคนแรกๆของประเทศไทย ได้นำวิทยาศาสตร์กับศิลปะเป็นเรื่องเดียวกันคำพูดดังกล่าวพิสูจน์ด้วยแนวคิด แนวการสอนของครูเป็นครูศิลปะก็ต้องทำงานศิลปะและต้องศึกษาค้นคว้าทดลองเทคนิคใหม่ ๆ ตลอดเวลา ผลงานศิลปะที่ทำก็เป็นการศึกษาค้นคว้าและส่งต่อความรู้เมื่อทดลองแล้วได้ผลอย่างไรนั่นคือการเตรียมการสอนเพื่อนำมาถ่ายทอดให้กับลูกศิษย์ งานแนวเอ็กเพรสชันนิสต์ถือเป็นสไตล์โดดเด่นที่อาจารย์ได้ถ่ายทอดงานออกมาทั้งเรื่องผู้หญิง นู้ด วัด และรามเกียรติ์ ถือเป็นกลุ่มงานที่อาจารย์ทำอย่างต่อเนื่องและถือได้ว่าเป็นบรมครูที่สำคัญยิ่งในวงการศึกษาศิลปะในประเทศไทย

ชลุด นิมเสมอ ผู้สืบทอดวางรากฐานศิลปะที่ถูกต้องและทันสมัยให้แก่เมืองไทย เพื่อให้ศิลปะในเมืองไทยเจริญขึ้นไม่ว่าจะเป็นการสอน การเขียนตำรา เขียนบทความ การเผยแพร่งานและความรู้ทางศิลปะ ศิลปินชนบทคงเป็นฉายาที่รู้จักกันเป็นวงกว้าง ด้วยสไตล์งานเรียบง่าย สะอาด ตรงไปตรงมา ไม่ซับซ้อน สื่อถึงความบริสุทธิ์ในงานได้อย่างเด่นชัด นอกจากงานจิตรกรรมที่เป็นที่ยอมรับระดับนานาชาติแล้ว อาจารย์ยังเป็นนักประติมากรรมมือทองและนักสร้างสรรค์ผลงานในแนวนงานสื่อผสมอีกด้วย ดังเช่นผลงานที่ปรากฏอย่าง ประติมากรรมโลกุตระด้านหน้าทางเข้าศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ , ประติมากรรมเงินพดด้วง ด้านหน้าอาคารธนาคารกรุงไทย สำนักพหลโยธิน , ประติมากรรมพระบรมโพธิสมภาร ณ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นต้น

จักรพันธ์ โปษยกฤต ถือเป็นศิลปินเรียลลิสติก แนวเหมือนจริง วิจิตรงดงาม มีความเชี่ยวชาญด้านจิตรกรรมทั้งแบบไทยประเพณีและศิลปะร่วมสมัย มีเอกลักษณ์เป็นของตนเองอีกทั้งผลงานอื่น ๆ ได้แก่ งานพุทธศิลป์ ประเภทจิตรกรรมฝาผนังโบสถ์ ถือเป็นทั้งอาจารย์และนายช่างมือทองระดับต้น ๆ ของประเทศไทย ด้วยความสามารถอันรอบด้านและหลากหลายผนวกกับสไตล์งานแบบไทยวิจิตรฉบับชาววัง รายละเอียดที่ละเอียดทุกชั้นตอน งานของอาจารย์จึงมีเอกลักษณ์ความเป็นไทย อ่อนช้อย และงดงาม ทั้งงานหุ่นกระบอก งานบทกวีวรรณกรรม จิตรกรรม ตามแบบฉบับงานศิลปะในสกุลช่างจักรพันธ์ นอกจากจะไม่เห็นห่างจากวิชาการแล้วยังรองรับด้วยสรรพวิชาหลากหลายแขนงทั้งตะวันออกและตะวันตก ที่ถูกนำมาผสมกันเพื่อให้เกิดเป็นสื่อกลางที่ทุกชาติ ทุกภาษา แสวงมาร่วมกัน คือ ความงดงามวิจิตร หนึ่งในผู้ใกล้ชิดลูกศิษย์ผู้ร่วมงานที่ใกล้ชิดอาจารย์จักรพันธ์มากที่สุดคนหนึ่งเป็นเวลาหลายสิบปี คุณวัลลภศิริ สดประเสริฐ (คุณต๋อง) ได้ยกตัวอย่างผลงานเด่นของอาจารย์ประกอบและเป็นผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์

สมภพ บุตรราช แนวนงานแบบสวยงาม สมจริง หากจะให้ทุกท่านลองจินตนาการถึงภาพผลงานของอาจารย์สมภพ บุตรราช คงยากที่จะปฏิเสธได้ว่า ภาพที่ปรากฏเด่นชัดที่สุดในความทรงจำของผู้คนนั้น มักจะเป็นภาพผลงานจิตรกรรมร่วมสมัยของบรรดาหญิงสาวที่มีใบหน้างดงามมดจรรวกับเทพธิดาแทรกไปด้วยความละเอียดอ่อน ละเมียดละไม และมักจะเปิดเผยให้เห็นถึงทรวดทรงผิวพรรณที่เนียนผุดผ่อง ราวกับว่าอาจารย์กำลังจำลองถึงบรรยากาศของสรวงสวรรค์ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่นั้นอาจารย์จะอ้างอิงถึงเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ความเป็นอยู่ ความศรัทธา และรากเหง้าของคติความเชื่ออันเป็นเอกลักษณ์ของคนไทย ส่งผลให้ผลงานภาพวาดของอาจารย์นั้นล้อมรอบไปด้วยบรรยากาศ ที่ผสมผสานกันระหว่างความเป็นอุดมคติ และความเหมือนจริง

วสันต์ สิทธิเขตต์ ตัวแทนศิลปะทางการเมือง เรียกได้ว่าอาจารย์เป็นทั้งศิลปินและนักเคลื่อนไหวทางสังคมระหว่าง พ.ศ. 2524-ปัจจุบัน ถือได้ว่าเป็นอีกหนึ่งศิลปินที่เป็นที่รู้จักในวงกว้างด้วยสไตล์งานศิลปะความมี

เอกลักษณ์ลายเส้นและน้ำหนักเฉพาะตัว ดิบ เก๋จน เสียดสี ประชดประชิด และต่อต้านความไม่เท่าเทียมตามแบบงานอ็อกเปรสชันนิสต์ ชัดเจนด้วยเนื้อหา เจตนา สี เส้น ส่วนหนึ่งได้แนวความคิดมาจากศิลปินระดับโลกอย่างแวนโก๊ะ และแรงบันดาลใจคนสำคัญคือคุณแม่และคุณยายของอาจารย์วสันต์เอง

ตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่าผลงานศิลปะเปลือยมีวิวัฒนาการในแต่ละช่วงแต่ละสมัย เคลื่อนผ่านรอยต่อของศิลปินในแต่ละช่วงด้วยการกลุ่มศิลปินตัวอย่างทั้ง 6 คน ศิลปะเปลือยหรือการเปลือยกายอาจขึ้นอยู่กับยุคสมัย ยุคหนึ่งอาจเป็นความงดงาม อีกยุคหนึ่งอาจเป็นความอนาจาร ยุคหนึ่งศาสนาอาจเข้ามานิยามคุณค่าของร่างกาย ดังนั้นวิถีคิดเกี่ยวกับเรือนร่างจึงเปลี่ยนแปลงมาตามลำดับตามยุคตามสมัยย่อมแตกต่างกันออกไป เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นสังคมใดวัฒนธรรมไหนต่างมีเรื่องเปลือยมาแต่โบราณ ถือเป็นเป็นเรื่องปกติทั่วไปในแง่วัฒนธรรม เช่น การก่อกำเนิดของศิลปะเปลือยเมื่อสองพันปีก่อน นิยามวาดภาพเปลือยโดยวาดเป็นลักษณะของเทพเจ้าในรูปแบบตามคติของคนในยุคนั้น กระทั่งเข้าสู่ยุคโรมันเริ่มมีการวาดโดยใช้แบบจากคนและมีการแสดงออกทางอารมณ์ที่หลากหลายขึ้น หรือจะเป็นเรื่องราวของกามสูตรถือเป็นตำราเก่าแก่ที่สุดในโลกแสดงถึงรากลึกลงในขนบทำเนียมของอินเดีย ส่วนทางแถบเอเชียบ้านเราต่างก็ประจักษ์ด้วยหลักฐานตามงานจิตรกรรมฝาผนังกันทั่วประเทศ ทั้งนี้การแสดงออกในงานศิลปะเปลือยไม่ใช่เรื่องตลกหรือน่าอับอายแต่อย่างใด หากแต่เป็นการเผยถึงแก่นของความงามที่มีอยู่ก่อนแล้วทั้งสิ้น

สรุปและข้อเสนอแนะ

ทำให้การทำความเข้าใจแก่สังคมในประเด็นศิลปะเปลือยและอนาจาร ว่าแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในองค์รวมของความคิด กล่าวคือทำให้แยกลักษณะงานออกว่าแบบไหนเป็นศิลปะ แบบไหนเป็นอนาจารอันส่งผลต่อกระบวนการคิดในการต่อยอดทางสังคม แนวโน้มการสร้างสรรคผลงานแนวศิลปะภาพเปลือยในอนาคตนั้นมีแนวโน้มที่จะมากขึ้น และให้ความอิสระในการแสดงออกมากขึ้น แม้ว่าในอนาคตชุดของการทำงานจะเปลี่ยนไปแต่ก็จะคงอยู่ในแกนเดิม เพราะแนวคิดเรื่องของความงามนี้จะถูกแทรกซึมและเป็นนัยยะแฝงในทุกๆ ผลงานศิลปะ ทั้งจิตรกรรม ประติมากรรม บทกวี บทละคร ดนตรี หรือแม้แต่สื่อโซเชียลที่เราเห็นผ่านจอทุกวัน และที่สำคัญคือศาสตร์แห่งศิลปะจะอยู่ในทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา อยู่ในทุกช่องทางของการรับรู้ทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ ฉะนั้นการทำให้เกิดความเข้าใจอย่างแท้จริงในความแตกต่างของงานศิลปะและอนาจารจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะปรับเปลี่ยนมุมมองทัศนคติของคนในสังคม

เอกสารอ้างอิง

- กมล ทองธรรมชาติ. (2524). วิวัฒนาการของระบอบรัฐธรรมนูญไทย. กรุงเทพมหานคร: บรรณกิต.
- ติรณ มัชฌิมา. (2537). อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ อัจฉริยะเอกของโลกกับการจับกระแสวิเคราะห์วิธีการเปลี่ยนแปลงของโลก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แพรวธรรม.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). ปรัชญาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: นวสาส์นการพิมพ์.
- วนิดา ขำเขียว. (2543). สุนทรียศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: พรานนกการพิมพ์.
- วิทย์ พินคินเงิน. (2547). ศิลปะทรรศ์. กรุงเทพมหานคร: เมธิทิปส์.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2546). ทศนศิลป์. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- Clark B. (2007). The Nude. New York: Princeton University.
- Gold. E. J. (2007). Charcoal Nudes (Gateways Fine Art Series). New York: no place of publication.
- Mahder. P. (2008). Untitled. New York: no place of publication.
- Smith. M. E. (2006). The Nude Female Figure. Louisiana: Classic Studio Poses.